

Predikan 9 januari 2022 Första söndagen efter Trettondedagen

Lukas 3:15-17

Folket var fyllt av förväntan, och alla frågade sig om inte Johannes kunde vara Messias.

Men Johannes svarade dem alla: "Jag döper er med vatten. Men det kommer en som är starkare än jag, och jag är inte värdig att knyta upp hans sandalremmar. Han skall döpa er med helig ande och eld. Han har kastskoveln i handen för att rensa den tröskade säden och samla vetet i sin lada, men agnarna skall han bränna i en eld som aldrig slocknar."

När nu allt folket lät döpa sig och Jesus också hade blivit döpt och stod och bad, öppnade sig himlen och den heliga anden kom ner över honom i en duvas skepnad, och en röst hördes från himlen: "Du är min älskade son, du är min utvalde."

Har ni nånsin varit med om nåt liknande? Har ni nånsin varit med om att en röst, kanske Guds, hörs utan att se vem det är som talar?

Om ni skulle varit med om det, vad hade ni gjort då?

Jag var på ett bröllop en gång när ett åsk-dån hördes mitt under vigselakten. De flesta glömde nog bort det i allt ståhej efter vigseln. Men på festen var det en av gästerna som i sitt tal frågade *Hörde ni Guds röst mitt i vigseln? Ni kanske trodde att det var åskan?*

Var det åskan, eller vinden, eller var det Guds röst *Du är min älskade son, du är min utvalde*

Om det nu hände den där gången vid Jordan, hur kom det sig att inte alla bara släppte allt de hade för händer och sa att den mannen ska vi följa. Var de vana vid att det kunde vara så, eller var de inte riktigt vakna, kanske hade de inte sina flerdimensionella känselspröt påkopplade.

Var det åskan, eller vinden, eller var det Guds röst *Du är min älskade son, du är min utvalde*

Spelar det någon roll? Kan vi tillåta oss att tro och uppfatta Guds röst när vi är med om avgörande skeenden i våra liv. Kan vi tillåta oss att höra Guds röst i åskan, vinden, den gamles hand, barnskrattet? Vi sjunger ju så glatt och övertygat med i Psalm 25 *Högt i stjärnehimlen kan vi dig ej finna, men i mänskovimlet är du bland oss Gud. Inte bortom havet, där är inte svaret, men i ordet, talat, här till oss idag. BARNET, blomman, vinden, hand som smeker kinden, lika nära finns du, fast vi dig ej ser.*

Och är detta i så fall tillgängligt för alla, kan alla, oavsett tro tillåta sig att läsa av tillvaron och skeendet så att Gud tar till orda på alla möjliga och omöjliga sätt. Eller är det något som uteslutande gäller för den som kallar sig kristen, den som har tagit emot Jesus Kristus.

Så är det i alla fall om vi ska tro dagens episteltext där det står *"Gud har gett oss evigt liv, och det livet finns i hans son. Den som har hans son har livet. Den som inte har Guds son har inte livet."*

Tolkningen av den texten blir ju ganska omedelbart att det bara är den som kallar sig kristen, den som bekänner att han eller hon har tagit emot Jesus Kristus som har *Livet med stort L*.

En annan möjlig tolkning skulle kunna vara att alla *har Guds son*, oavsett tro. Tänk så här; Gud blev människa för alla, inte bara för vissa. Jesus Kristus levde, dog och uppstod för alla, inte bara för de som skulle komma att tro på det.

Lägg därtill att Gud finns i allt levande... och i konsekvens av det så är det rimligt att tro att allt levande *har sonen*, Guds handlande i Jesus Kristus finns att tillgå för alla.

Sedan att vi människor, kristna eller inte kristna, bryr oss olika mycket är ju knappast Guds fel, det kanske inte ens är fel.

Vi kanske kan leva i Gud och Gud i oss utan någon större medvetenhet och då skulle det ju vara tillgängligt för alla att då och då när livet så kräver kunna tolka åskan, vinden, smekningen på kinden som Guds tilltal.

Men innan jag spinner loss för mycket i min enligt många naivt allomfattande tro på Gud som allt och allas... så hamnade jag häromveckan på ledarsidan i samfundstidningen Sändaren.

Ledarskribenten radade upp en niofaldig uppräkningslista av åsikter i relation till den nyss avlidne prästen Carl-Erik Sahlberg, åsikter som han menar pekar på, pekar ut, hur kyrkor ska vara för att växa. Enligt min uppfattning var den ena dummare än den andra, men i relation till dagens predikan stannade jag upp vid punkt fem i denna infantila uppräkningslista. Där står det att för att vara en växande kyrka krävs det att man; citat: ***Lever ett helgat liv. Mötet med Jesus förändrar mig, dig och världen. Kyrkans uppgift är inte att tillåta synder, utan att tala om att Gud kan förlåta synder. Det är något annat att vara kristen än att inte vara kristen.***

Och jag tänkte, och jag tänker och nu säger jag det: ***Nej, det är det inte!***

För det är först och främst så att vi alla är människor, resten, våra olikheter och också detta att kalla sig kristen är tillägg.

I mitt liv är detta att jag kallar mig Kristen ett oerhört viktigt tillägg. Faktiskt långt viktigare än att jag är Djurgårdare, Socialist, Ångestbenägen och Musikintresserad. Men allt detta, inklusive Kristen, är tillägg för jag är först och främst och djupast... Människa!

Kyrkofader Irenaeus, den danske folkbildaren Nikolaj Frederik Severin Grundtvig, den svenske teologen Gustaf Wingren har alla, sedan det första århundradet och in i våra dagar, förfäktat och tydliggjort att

utgångspunkten för livet, i mötet med andra människor alltid måste vara *Människa först – Kristen sedan.*

Det är när vi möts som människor som vi blir tillgängliga för alla möjliga och omöjliga tilltal från livet självt, från livets Gud, från Gud.

När vi inte möts som människor utan låter aldrig så angelägna förbehåll och tillägg stå i vägen så förminskar vi möjligheten att höra Guds röst.

I dagens evangelieberättelse är vi med om ett av de där viktiga övergångsställena i Jesu liv. Han är i denna berättelse på väg in i ett skeende där det blir tydligt att han är Guds son, där det blir tydligt vem Gud är, där det blir tydligt var livet handlar om. Ett sådant skeende kräver sitt mod, sin övertygelse och mår bra av någon slags yttre support.

Göran Tunström fångar ögonblicket i romanen Ökenbrevet.

Jesus är bokens jag och vi läser: *Världen skedde med mig: man tog mig vid handen och ledde mig upp för slänten, genom snären och ut i den gula sanden, och där såg jag Johannes. Som två nedgående solar glödde hans ögon, han var smutsig och förfallen och jag log: Så måste det vara. Han är på väg att utplånas. Och när han inför allt folket föll på knä framför mig, tänkte jag för andra gången. Det är som det skall vara. Han är stor nog att vara ödmjuk. Och jag såg att han var eld.*

-Johannes, sa jag. Min glädje är stor idag. Jag har hunnit hem.

-Ja du hann, svarade han och reste sig. Många gånger var jag nära att uppgge hoppet. Jag ser att du lidit mycket.

Jag log.

-Det har du också. För denna världens skull.

-Och för din

-Jag är ju en del av världen, skrattade jag.

-Kom, jag skall tvätta dig ren.

*Och han ledde ut mig i floden. Han hällde vatten över mig -såsom han gjort med Elisabeth, såsom han velat göra med Maria- och i samma stund var det som om himlen öppnade sig och det gudomliga strömmade över mig, vilt glittrande tungt. Det sköljde över och genom min kropps fästen och ur himlen sänkte sig min blå fågel och från himlen hördes en röst som sa:
-Du är min älskade son...*

Visst har du och jag också sett hur *himlen öppnade sig och det gudomliga strömmade över mig, vilt glittrande tungt.*

Vi har alla varit med om dessa nära-livet upplevelser. När livet blir tydligt, när vi drabbas av en stund av klarhet. Vi kan sällan förklara det och vi skulle nog aldrig berätta att vi hörde röster eller såg syner, men visst hör vi rösten som säger *Du är min älskade, du är min utvalde.*

På ett eller annat sätt gör vi det, för vi tar nya steg, vi byter riktning, vi vågar livet en gång till. Och fundera inte för mycket på om du hört eller sett, utan våga förtrösta på att när du gått dina vägar, när du tagit dina steg så har du burits av den där rösten som säger *Du är min älskade, du är min utvalde.*

För den som uttalar orden vill ditt liv, vill att du ska våga livet igen.

En sång av Börge Ring om just detta:

÷ När skinnet inte längre är skomakarens vän och läraren föraktar den kunskap han lär ut

När sångerna förklingat innan sångerskan gått ut och människan förnekar allt hon trott förut

Då gäller det att våga livet en gång till, mitt i tradigheten bitta det man vill.

*Ett liv kan lätt förstummas när framtiden känns tom Inget kan jag göra som inte gjorts förut
Men sorgen kan fördjupa det man trots allt har och leta fram ur skrymslen, det ingen trodde fanns.*

Då gäller det att våga livet en gång till, mitt i tradigheten bitta det man vill.

Du och jag... vi... kanske kan våga leva i Gud och Gud i oss med eller utan någon större medvetenhet och våga tro att Livet med stort L är tillgängligt för alla och att alla då och då när livet så kräver, eller bjuder upp, har rätten att tolka åskan, vinden, smekningen på kinden som Guds tilltal.

Gud som säger till oss var och en; *Du är min älskade, du är min utvalde!*

Amen

Vi sjunger och bekänner med Psalm 794 *Jag tror på en Gud en enda.*